

Uger i et Regnskabsaar, ligesom det bestemmes, at et Medlem, naar han i 3 paa hinanden følgende Regnskabsaar har nydt Sygehjælp i 60 Uger, vel mister Udgang til yderligere Pengehjælp, men hans øvrige Rettigheder i Forhold til Kassen (altsaa fri Læge, Medicin, Hospitalshjælp) skulle vedblive. Er der Noget, der er ødelæggende for Sygekasserne, er det de langvarige Sygdomme, og dette gjælder især de smaa Sygekasser, hvor Tilfældigheden spiller en større Rolle. Efter den fremsendte Oversigt over de danske Sygekassers Virksomhed begrænsede de fleste Sygekasser, navnlig paa Landet, deres Hjælp til 13 Uger, og kun Enkelte hjælpe i 26 Uger. Efter den i Oversigtens Pag. 96 meddelte Tabel saaldt i Kjøbenhavn af ca. 80 Sygedage ca. 14 Dage paa Tiden mellem 13 og 26 Uger, og det er altsaa en meget betydelig Forøgelse af Byrderne.

Men den anden Bestemmelse i § 17 om, at et Medlem uden Hensyn til Sygdommens Varighed beholder sine øvrige Rettigheder overfor Kassen, hvilket dog Udvalgets Flertal har foreslaaet forandret, vilde være absolut ødelæggende for Kassen. Ingen Læge kan, selv om hans Løn forhøies langt over, hvad der nu gives, vedvarende i Aarevis tilse et sygt Medlem; Medicinforbruget til et saadant Medlem kan, hvis Lovforslagets Bestemmelse om Medicin bibeholdes, opsluge en lille Kasses hele Indtægt, og det gjælder ogsaa om Udgiften til Hospitalet.

Under disse Omstændigheder er det min Overbevisning, at en stor Del og netop de mest trængende Sygekasser ikke kunne være tjente med at søge Aerkjendelse, naar Lovforslagets Bestemmelse om, at Tilfældet til Sygekasserne efterhaanden skal oversføres paa Kommunerne, fastholdes, og at Lovforslagets gode Hensigt i saa Fald ikke naas.

Jeg maa derfor fastholde, at Tilfældet, overensstemmende med Kommissionens Forslag, udredes af Statskassen. Efter dette, vil der efter min Formening kunne naas en heldig Ordning af Sygekasseforholdene, idet man da kan lægge andre Byrder, som Sygekasserne ikke kunne overkomme, over paa Kommunerne. Jeg sigter hermed til det

allerede ovenfor berørte Forhold med de langvarige Sygdomme. Indtræffer flere saadanne Sygdomstilfælde i de smaa Kasser, blive disse ødelagte, og der kan ikke bodes herpaa ved et fast, af Tilfældigheder uafhængigt Tilfud; men heller ikke i de store Kasser kunde disse Udgifter bæres, og det er derfor nødvendigt, at der sættes en ikke altfor lang Grændse for den Tid, i hvilken Hjælp skal ydes. Intet er selvfølgelig pænligere, end at man er nødsaget til at vise den hæderlige Arbejder, som har gjort Alt, hvad han formaade for at sikke sig for Sygdommens Følger, bort, saa at han staar hjælpeløs og i Reglen kun kan ty til Fattigvæsenet, men det kan ogsaa med Føieses, at har Samfundet nogen Pligt lige overfor Sygekasseinstitutionen, saa maa det da i alt Fald være den at sørge for, at Institutionen er saaledes organiseret, at der ogsaa kan ydes Medlemmerne Hjælp i de langvarige Sygdomme. Hertil sigter de af mig stillede Forslag, som gaa ud paa, at Kommunerne, naar Sygekassens Forpligtelse paa Grund af Sygdommens Langvarighed er udløbet, skulle yde samme Hjælp som Sygekassen i lige saa lang Tid, og at den Hjælp, der efter den Tid ydes, ikke skal betragtes som Fattighjælp. For den enkelte Syge er en saadan Hjælp, som paavist, af den største Betydning; for Kasserne har den selvfølgelig en stor økonomisk Betydning; for Kommunerne vil Udgiften ikke kunne blive overvældende, da de uheldbredelige Syge (som oftest Brystsyge) i Reglen ikke leve længe, og Kommunen dog i hvert Fald var forpligtet til at hjælpe dem gennem Fattigvæsenet.

Hvad Sygekasserne endvidere maa have Krav paa, nemlig modereret Betaling for Sygehusbehandling, uden hvilket de kun daarligt kunne opfylde deres Bestemmelse, er imødekømt ved det af Udvalget stillede Forslag.

Hvad selve Statstilfudet angaar, bemærkes: Jeg for sig tror jeg, at Sygekasserne, om de end maa kæmpe med mange Vanfæligheder, kunne trives ogsaa uden Statstilfud, naar de faae de af mig foreslaaede Begunstigelser, men selvfølgelig vil et Tilfud kunne